

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2010/0001 van 10 februari 2010
in de zaak 2009/0060/SA/3/0034

In zake:

■■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Philippe Declercq
kantoor houdende te 3000 Leuven, J.P. Minckelersstraat 33
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Danny Socquet
kantoor houdende te 3080 Tervuren, Merenstraat 28
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

■■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Dirk Lindemans en advocaat Filip De Preter
kantoor houdende te 1000 Brussel, Keizerslaan 3
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld op 14 november 2009, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het beroep van ■■■■■, ingediend door meester Dirk Lindemans, advocaat, tegen het besluit van 19 maart 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Huldenberg houdende weigering van de stedenbouwkundige vergunning voor het verbouwen van een bestaande ééngezinswoning en schuur, door middel van reorganisatie van de ruimtes binnen het bestaande volume, op een perceel gelegen te 3040 Huldenberg, ■■■■■, ontvankelijk en gegrond wordt verklaard.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 20 januari 2010.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philippe Declercq, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Danny Socquet die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Filip De Preter die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. TUSSENKOMST

■■■■■ vraagt met een op 23 december 2009 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft vastgesteld, met een beschikking van 6 januari 2010, dat er grond is om het verzoek in te willigen en dat de verzoeker tot tussenkomst kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot schorsing.

IV. FEITEN

Op 22 oktober 2008 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het gemeentebestuur van Huldenberg een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het verbouwen van een bestaande eengezinswoning en schuur, door middel van reorganisatie van de ruimtes binnen het bestaande volume”*. De aanvraag heeft betrekking op een perceel gelegen te Huldenberg – ■■■■■.

Het perceel is zoals blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan Leuven gelegen in natuurgebied. Het perceel is niet begrepen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Ter gelegenheid van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 5 november 2008 tot 4 december 2008, worden geen bezwaarschriften ingediend.

Na de voorwaardelijk gunstige adviezen van het Agentschap Natuur en Bos d.d. 17 november 2008 met betrekking tot de ligging in natuurgebied en van de NV Solvic d.d. 29 december 2008 met betrekking tot de pijpleiding die onder het betrokken perceel loopt te hebben ontvangen, geeft het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Huldenberg op 29

december 2008 eveneens een voorwaardelijk gunstig advies en stuurt de aanvraag vervolgens voor verder advies aan de verzoekende partij.

Gegeven het ongunstig advies d.d. 3 maart 2009 van de verzoekende partij, weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Huldenberg de stedenbouwkundige vergunning op 19 maart 2009.

Op 24 april 2009 tekent de raadsman van de tussenkomen partij beroep aan bij de verwerende partij tegen de weigeringsbeslissing d.d. 19 maart 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Huldenberg.

In zijn verslag d.d. 12 augustus 2009 aan de verwerende partij stelt de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar voor om de vergunning te weigeren.

Op 15 september 2009 beslist de verwerende partij om het beroep van de tussenkomen partij in te willigen en de aanvraag voor het verbouwen van een bestaande eengezinswoning en schuur, door middel van reorganisatie van de ruimtes binnen het bestaande volume, te vergunnen onder de volgende voorwaarden:

“ ...

- de voorwaarden gesteld in het advies van Solvic d.d. 29 december 2008 (als bijlage) worden strikt nageleefd;
- elke onbeschermde stapeling van vervuilende of giftige stoffen wordt vermeden om bij overstroming de omgeving niet te belasten;
- de wederrechtelijk opgetrokken spouwmuur rondom de 3 resterende buitenmuren wordt volledig afgebroken;
- alle verharde oppervlaktes worden aangelegd in waterdoorlatende materialen;
- de draadafsluiting met groenbeplanting langs de perceelsgrenzen wordt uit de vergunning gesloten.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van artikel 4.8.13 VCRO en artikel 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet afgeleid worden dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt:

“ ...

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van huidige verzoekende partij is er in gelegen dat bij niet-schorsing van de bestreden beslissing de aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning een woning zal optrekken in natuurgebied.

Het is buiten betwisting dat de stedenbouwkundige vergunning die wordt bestreden, tot voorwerp heeft 'verbouwen' van een eengezinswoning en schuur die gelegen is in natuurgebied, zijnde een ruimtelijk kwetsbaar gebied. Dit brengt mee dat het nadeel wanneer de vergunning toch zou worden uitgevoerd ondanks het ingestelde beroep, zich situeert in zulk gebied. Conform artikel 13 van het Inrichtingsbesluit van 28.12.1972 betreffende de inrichting van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, zijn groengebieden bestemd voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu (art. 13.4.3.).

De natuurgebieden omvatten de bossen, wouden ,venen, heiden, moerassen, duinen, rotsen, aanslibbingen, stranden, en andere dergelijke gebieden. In deze gebieden mogen jagers- en vissershutten worden gebouwd voor zover deze niet kunnen gebruikt worden als woonbedrijf, al ware het maar tijdelijk (art.13.4.3.1.)

De mogelijkheden voorzien voor zonevreemde constructies zijn specifiek geregeld voor zover zij gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied (behalve parkgebied). In casu betreft het een natuurgebied. Deze regelgeving alleen al duidt op het zeer ernstig karakter van het nadeel wanneer het zich voordoet. De decreetgever zelf heeft gebieden, zoals het natuurgebied, in het bijzonder willen beschermen.

Daarenboven is het een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het lijdt geen twijfel dat bij niet-schorsing de aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning de werken zal verder zetten. Zijn voorgaanden in het dossier, nl. het feit dat hij in strijd met de stedenbouwkundige vergunning d.d. 2006 werken heeft uitgevoerd, wijzen er voor zoveel als nodig op dat hij niet de uitspraak van de Raad zal afwachten.

Daarenboven is huidige verzoekende partij, gelet op de specifieke bevoegdheidsverdeling tussen enerzijds de stedenbouwkundige ambtenaar en anderzijds de stedenbouwkundige inspecteur, zelf niet bevoegd inzake het Handhavingsbeleid dat door de laatste wordt uitgeoefend.

Bij een niet-schorsing van de stedenbouwkundige vergunning, en bij een latere vernietiging, zal bij het verder zetten van de werken de aantasting van het natuurgebied intussen reeds gerealiseerd zijn en zelfs bij latere uitvoering van een herstelmaatregel inmiddels schade hebben toegebracht.

Wanneer verzoekende partij als beleid wil vrijwaren wat de decreetgever zelf als in het bijzonder te vrijwaren heeft voorzien, gelet op de afzonderlijke regelgeving voor een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals het natuurgebied, dan rechtvaardigt het voeren van zulk beleid de gevraagde schorsing van de bestreden beslissing.

...

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Het feit dat verzoeker al beschikt over het rechtens vereiste belang om de nietigverklaring, en aldus de schorsing, te vorderen van de bestreden stedenbouwkundige vergunning, inzonderheid ingevolge de bepaling van artikel 4.8.16, §1, 5° VCRO volstaat echter niet om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te

bewerkstelligen; de verzoekende partij dient hierbij effectief het moeilijk te herstellen en ernstig karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan te tonen, quod non in casu.

Daarenboven dient het vermeende nadeel voort te vloeien uit de bestreden beslissing en niet uit een andere rechtshandeling of toestand, zoals de stillegging van de werken door de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar.

Daarenboven dient de verzoekende partij zijn vermeend nadeel te staven met alle mogelijke elementen, gaande van foto's tot verklaringen, plaatsbeschrijvingen, schetsen, plannen, ..., en kan hij er niet mee volstaan om dit vermeende nadeel in algemene en vage bewoordingen te omschrijven.

De verzoekende partij treedt in deze op als een orgaan van het Vlaamse gewest en niet in één of andere eigen hoedanigheid.

In deze dient de Vlaamse overheid aldus aannemelijk te maken aan uw Raad dat zij niet alleen een ernstig nadeel dreigt te ondervinden als overheid zo de bestreden vergunning zou worden uitgevoerd, doch tevens dat het aldus vermeende voorgehouden nadeel niet of zeer moeilijk zou kunnen worden hersteld middels de tussenkomst van een vernietigingsbesluit van uw Raad.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt hierbij dat de argumentatie van de verzoekende partij omtrent haar 'ernstig nadeel' te maken heeft met de wettelijkheid van de bestreden beslissing, dat uiteraard het voorwerp uitmaakt van de grond van huidige procedure.

Verzoeker meent een ernstig nadeel te kunnen vinden in het feit dat "bij niet-schorsing van de bestreden beslissing de aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning een woning zal optrekken in natuurgebied."

Welnu, nogmaals, dit betreft juist het voorwerp omtrent de grond van de zaak: het is niet omdat de verzoekende partij de mening is toegedaan dat de bestreden vergunning al dan niet kan worden toegekend, dat verzoeker hierdoor ipso facto een nadeel zal ondergaan.

Houdt verzoeker in deze voor dat hij de beschermer is van het algemeen belang en inzonderheid van het 'stedenbouwkundig belang' in Vlaanderen?

Verzoeker omschrijft zijn vermeend nadeel nergens; verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij over het vereiste nadeel van artikel 4.8.13 VCRO zou beschikken met betrekking tot iedere in Vlaanderen toegekende vergunning waarmee verzoeker het niet eens zou zijn.

Verzoeker dient dit nadeel binnen de hem toegekende bevoegdheden zeer nauwkeurig te omschrijven en met concrete gegevens te staven.

Blijkbaar bestaat de betwiste constructie ter plaatse reeds gedurende jaren; de verwerende partij zou graag willen weten welk precies nadeel het Vlaamse gewest thans zou dienen te ondergaan bij de uitvoering van de vergunning; het louter in vraag stellen van de wettelijkheid van de toegekende vergunning volstaat uiteraard niet om over het vereiste ernstige nadeel in het kader van deze procedure te beschikken.

Nog veel minder kan de verzoekende partij worden gevolgd in zijn redenering omtrent het moeilijk te herstellen karakter van dit vermeende nadeel.

Als Vlaamse overheid is de verzoekende partij bijzonder goed geplaatst om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen; dat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar hier niet zelf vermog over te gaan tot herstel doet uiteraard aan de mogelijkheden van zijn ambt en aldus het Vlaamse gewest geen afbreuk.

De Vlaamse overheid beschikt tot nader order nog steeds over meer mogelijkheden en middelen dan een particulier persoon om de wetgeving en de hieraan verbonden strafbepalingen te laten naleven.

Dat deze kosten zwaar wegen en bijzondere inspanningen vergen voor een individu is begrijpelijk en aannemelijk; voor de overheid is dit een ander verhaal; zo zou blijken dat de vergunning ten onrechte werd toegekend en er ondertussen al verder zou zijn gebouwd, dan beschikt de verzoekende partij als Vlaamse overheid over méér dan voldoende middelen om de alsdan wederrechtelijk gebouwde constructies te laten verwijderen of althans het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen.

Daarenboven kan de duurtijd van een procedure ten gronde ook geen grond zijn om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat 'het kwaad' definitief zou zijn geschied zo de procedure ten gronde zou worden afgewacht, te meer daar de toegekende vergunning reeds dateert van 15 september 2009, betekend op 16 oktober 2009 (ondertussen toch ruim twee maanden verstreken).

Eén en ander dient daarenboven in enig perspectief te worden geplaatst: de juridische discussie omtrent de vergunbaarheid van het betreffende pand is reeds jaren aan de gang; reeds op 13 september 2005 werd er een stedenbouwkundige vergunning toegekend voor het verbouwen van het pand als een eengezinswoning.

De onmiddellijke en onherstelbare schade voor het omliggende natuurgebied is de verwerende partij in deze niet geheel duidelijk.

Alleszins wordt één en ander niet aangetoond door de verzoekende partij.

...

De tussenkomende partij voegt hieraan onder andere het volgende toe:

“...

12. De tussenkomende partij heeft, zoals gezegd, geen intentie om de uitvoering van de werken aan te vatten hangende de procedure tot nietigverklaring voor uw Raad.

Zij wil daarmee evenwel niet gezegd hebben dat zij zou erkennen dat de uitvoering van de vergunning een “moeilijk te herstellen en ernstig nadeel” zou veroorzaken.

13. De eindtoestand na de uitvoering van de vergunning zal nagenoeg identiek zijn aan de toestand die zou ontstaan zijn ten gevolge van de vergunningen van 13 september

2005 en 14 november 2006. De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, de verzoekende partij, adviseerde deze vergunningen gunstig.

De verzoekende partij legt niet uit hoe in die omstandigheden de schorsing van de vergunning nodig is om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te voorkomen.

...”

Beoordeling door de Raad

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag begrepen worden (*Parl. St.* VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627).

De intentie van de tussenkomen de partij om de uitvoering van de werken niet aan te vatten hangende de procedure tot nietigverklaring getuigt van respect voor de Raad en voor de verzoekende partij. Toch volstaat deze intentie op zich niet om het eventuele moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat de verzoekende partij door middel van de voorliggende vordering probeert te voorkomen, weg te nemen. In zoverre de tussenkomen de partij terecht voorhoudt dat de uitvoering van de bestreden beslissing niet per definitie resulteert in een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, geldt het omgekeerde natuurlijk evenzeer.

Het voornemen van de tussenkomen de partij om de bestreden beslissing niet uit te voeren blijft niettemin eerbaar. De tussenkomen de partij weet immers zeer goed dat wanneer zij tijdens de schorsingsprocedure de uitvoering van de werken alsnog zou aanvatten en voltooien, de Raad quasi noodzakelijk tot het besluit zou moeten komen dat de vordering tot schorsing – gelet op de specifieke finaliteit ervan – zonder voorwerp is geworden.

Het voorgaande neemt echter niet weg dat de verzoekende partij zich in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel concrete en precieze gegevens dient aan te brengen waaruit enerzijds de ernst van het nadeel blijkt dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, wat inhoudt dat zij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

In hoofde van een bestuurlijke overheid (zoals de verzoekende partij) kan er bijkomend echter slechts sprake zijn van een persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel indien de bestreden beslissing de uitoefening van de overheidstaak of de bestuursopdracht waarmee die overheid belast is, verhindert of in ernstige mate bemoeilijkt en indien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van haar diensten in die mate in het gedrang zou brengen dat zij haar taken als overheid niet meer zou kunnen uitoefenen. Het nadeel van een bestuurlijke overheid (zoals de verzoekende partij) kan daarom niet zonder meer gelijkgeschakeld worden met het nadeel dat private natuurlijke personen of rechtspersonen dienen aan te tonen.

De Raad moet echter vaststellen dat de verzoekende partij onvoldoende concreet en precies aangeeft in welke mate de bestreden beslissing de uitoefening van haar overheidstaken of bestuursopdrachten verhindert dan wel in ernstige mate bemoeilijkt. De verzoekende partij toont evenmin voldoende concreet en precies aan of, en in voorkomend geval in welke mate, de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van haar diensten in het gedrang zou

brengen. De Raad kan daarom niet nagaan of de verzoekende partij als gevolg van de eventuele tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar taken als overheid niet meer zou kunnen uitoefenen.

De wijze waarop de verzoekende partij het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij meent te lijden omschrijft, is ontegensprekelijk te vaag en te algemeen wanneer zij deze omschrijving goeddeels beperkt tot het uiten van de vrees dat de tussenkomende partij zal overgaan tot het optrekken van een woning in natuurgebied indien de bestreden beslissing niet zal worden geschorst. De antecedenten in het dossier waarnaar de verzoekende partij ter staving van haar vrees verwijst, zijn in de voorliggende aangelegenheid voor de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel overigens ontoereikend.

De verzoekende partij kan echter wel worden bijgetreden wanneer zij stelt dat de decreetgever de ruimtelijk kwetsbare gebieden, zoals de natuurgebieden, in het bijzonder heeft willen beschermen. Toch zal evenzeer moeten vastgesteld worden dat deze bijzondere bescherming de decreetgever niet heeft belet daarnaast ook te voorzien in een aantal uitzonderings- en afwijkingsregelingen.

In zoverre de verzoekende partij dan ook nalaat aan te geven wat het door haar vooropgestelde beleid ten aanzien van ruimtelijk kwetsbare gebieden, en meer specifiek met betrekking tot het spanningsveld tussen de bijzondere bescherming van vermelde gebieden enerzijds en de uitzonderings- en afwijkingsregelingen anderzijds, concreet inhoudt kan de Raad niet nagaan in welke mate de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ingrijpende gevolgen zou hebben voor de uitoefening van haar beleid.

Een loutere verwijzing naar de bijzondere decretale bescherming die de ruimtelijk kwetsbare gebieden genieten, volstaat dan ook niet om aannemelijk te maken dat in de voorliggende aangelegenheid sprake is van een ernstig nadeel dat voorkomen dient te worden. Dit geldt trouwens evenzeer voor de mogelijke onwettigheid van de bestreden vergunningsbeslissing die, ongeacht de aard, op zich geen nadeel voor de verzoekende partij oplevert dat de voor de schorsing vereiste graad van ernst vertoont.

Het door de verzoekende partij omschreven nadeel is evenmin moeilijk te herstellen. Minstens zal vastgesteld moeten worden dat de verzoekende partij niet aangeeft in hoeverre een eventuele schorsing de (verdere) aantasting van het natuurgebied zou kunnen voorkomen en wat die aantasting concreet inhoudt. De Raad stelt in dit licht overigens vast dat het betrokken bouwdoossier intussen al enkele jaren aansleept.

De omstandigheid dat de verzoekende partij zelf niet bevoegd is voor het handhavingsbeleid, impliceert evenmin dat het ingeroepen nadeel per definitie moeilijk te herstellen is. Al betekent dit vanzelfsprekend niet, zoals de verwerende partij ten onrechte wil doen uitschijnen, dat de overheid over ongelimiteerde middelen zou beschikken om het herstel van wederrechtelijk gebouwde constructies na te streven. De praktijk toont het tegendeel aan.

De uiteenzetting van de verzoekende partij bevat bijgevolg geen afdoende concrete en precieze gegevens die aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de vergunning een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN:

1. De vordering tot schorsing wordt verworpen.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 10 februari 2010, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,
met bijstand van

Jan VANHEULE, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Jan VANHEULE

Filip VAN ACKER